



FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/50/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

152/2011. (VI. 1.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ képviselőjében törvényes képviselője által 2011. február 1-jén előterjesztett **panaszát** a 2011. június 1-jén tartott zárt ülésén született döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a D.-i Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos képviselőjében édesanyja 2011. február 1-jén elektronikus úton terjesztette panaszát a Testülethez, amelyet 2011. február 8-án kiegészített. A képviselő a panaszossal szemben 2011. január 24-én foganatosított rendőri intézkedéseket (igazoltatás, közlekedésrendészeti intézkedés, helyszíni bírság kiszabása) sérelmezte.

I.

1) A panaszbeadvány és annak kiegészítése szerint 2011. január 24-én a panaszos egy barátnőjével közlekedett D. városban, a B. utcában gépkocsival. A vasúti alagút kijáratánál elhelyezett tábla után pár méterrel félreállt a járdára, mert meglátta egy barátnőjét és fel akarta őt venni második utasként. Éppen el akart indulni a panaszos a gépkocsival, amikor egy megkülönböztetett hang- és fényjelzést használó rendőrségi gépkocsi mögéje vágott.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A rendőrségi járműből kiszálló rendőrök nem tettek eleget azonosításra vonatkozó kötelezettségüknek (egyikük azonosító száma alig láthatóan olvasható az utóbb átadott helyszíni bírság kiszabásáról szóló nyomtatványon), hanem „hirtelen, támadásszerűen”, minősíthetetlen stílusban és bánásmóddal léptek fel a panaszossal szemben.

A rendőrök közölték, hogy megállni tilos tábla van kint, és azonnal intézkedtek a helyszíni bírság kiszabásáról, konkrét jogszabályi hivatkozás azonban nem hangzott el részükről. Elkérték a panaszos okmányait és a gépkocsi forgalmi engedélyét. Az iratok vizsgálata közben „lenéző mondatokkal, megfélemlítést keltő fellépéssel, elfogadhatatlan hangnemben” összezavarták a panaszost, aki hirtelen azt sem tudta, mit követett el – a rendőrök azt a hatást keltették, mintha bűnöző lenne. A panaszost arról tájékoztatták a rendőrök – arrogáns modorban –, hogy jobban jár, ha elfogadja a helyszíni bírságot, mert ha nem, akkor feljelentést tesznek ellene, azt azonban nem magyarázták meg, hogy az mit is jelent. „Fenyegetésként” azt a hiányos tájékoztatást adták, hogy írja alá az orra alá dugott papírt és fogadja el a 20.000 forintos összegről kiállított csekket, mert így jár a legjobban.

A panaszos szeretett volna kiszállni a gépkocsiból és telefonálni, amit először nem engedtek meg neki, a panaszos azonban elmondta, hogy még nem volt ilyen szituációban és újra kérte, hogy telefonálhasson. A panaszosnak végül sikerült felhívnia édesapját telefonon, aki azt tanácsolta, ha valóban kinn van a közlekedési tábla, ismerje el a szabálysértést.

A panaszos állítása szerint a rendőrök megjegyzéseket tettek a rendőri intézkedés közben. Egyikőjük megkérdezte: „Anyuci kocsija?”, amire a panaszos azt válaszolta, hogy „nem, a nagypamé”. A rendőr kérdése ezt követően az volt, „igen, És X. Y.-nének hívják?”, majd azt mondta: „Apucit akarja hívni, ugye? Két percet kap! Kezdő jogosítvánnyal? Tudja, meddig számít kezdőnek, most még két évvel meghosszabbodik!” (A panaszos képviselője ezzel a megjegyzéssel összefüggésben megemlítette beadványában, hogy a panaszos nagymamája X. Y.-né nevében van a szóban forgó gépkocsi, de mindig a panaszos nagypapája használja azt.) A rendőrök azt is mondták, hogy a panaszosnak 30 napja van arra, hogy a 20.000 forintot összegyűjtse. Az egyik rendőr „sajnálta, hogy kollegája ilyen harapós kedvében” volt, majd hozzáfűzte, hogy a panaszos örülhet, mert ha PDA-juk lenne, akkor 30.000 forintról indult volna a bírság.

A rendőrök átadták a panaszosnak a csekket és a nyomtatványt, azonban nem hagytak időt számára, hogy a hátoldalon szereplő tájékoztatót elolvashassa. A panaszos képviselője azt is előadta beadványában, hogy a kitöltött nyomtatványon szinte semmi sem látszik.

A helyszínen intézkedő rendőrök a panaszost nem oktatták ki a panasztétel lehetőségéről, arról a panaszos csak 2011. január 25-én szerzett tudomást, amikor képviselőjével együtt bementek a D.-i Rendőrkapitányságra. Ott szóban kívántak

panaszt tenni az Őr-és Járőr Alosztály r. százados vezetőjénél. Az alosztályvezető sajnálatát fejezte ki és javasolta az írásos panasz benyújtását.

A panaszos képviselője előadta, hogy „mulasztást” követett el ugyan a panaszos, amely „a rutintalanságából adódó pillanatnyi figyelmetlenség eredményeképpen következhetett be, mégsem a biztonságot és a segítő szándékot tapasztalhatta meg az első rendőri intézkedés során, hanem azt, hogy a hatalmi helyzetükkel visszaélő rendőröktől félni kell. Olyan kép alakult ki benne, hogy a még kellő tapasztalatot nem szerzett fiatalokat nem védik és segítik, hanem megleckéztetik kisebb súlyú tévedésükért.” Álláspontja szerint nem az ilyen „ártalmatlan vétségek ellen kellene fellépni” ilyen szigorral, mert a panaszos azon igyekezett, hogy a forgalmat ne akadályozza fél perces megállásával sem. Az intézkedő rendőrök olyan állapotban engedték tovább a panaszost, aminek veszélyét nem mérlegelve a felelősségvállalásuk megkérdőjelezhető.

A panaszos képviselője részletezte azt is a panaszbeadványban, hogy D. városban milyen rossz közlekedési helyzet alakult ki – többek között – a rossz úthálózat, a növekvő számú tiltások és parkolási lehetőségek számának csökkenése és a rosszul átgondolt útépítések ütemezése miatt. A szabályok betartása szerinte úgy várható el, ha a körülmények és a feltételek adottak, illetve a rend fenntartásáért felelős szervek példamutatóan járnak el. Ne a méltánytalanul kiszabott büntetés legyen az elsődleges cél és az egyetlen eszköz, hanem a rend fenntartásáért való igyekezet és közreműködés.

A panaszos képviselője kérte a beadványban, hogy a Testület egyrészt mérlegelje a rendőri intézkedés szabálytalanságára való tekintettel „a két fél vétkességének súlyosságát”, másrészt „a megengedhetetlen fölényes helyzettel való visszaélés miatt” tekintse az igazoltatást semmisnek, és azzal egyidejűleg a tanulói jogviszonnal rendelkező panaszos „büntetés kiszabásának törléséről” intézkedjen. Harmadrészt a képviselő a rendőrök felelősségre vonását és elmarasztalásukat kérte „megmagyarázhatatlan viselkedésükért, indokolatlanul túlzott fellépésükért”.

2) A panaszos panaszt tett a D.-i Rendőrkapitányságon is a vele szemben történt rendőri intézkedés ellen, ezért a rendőrség az előtte folyó eljárást az Rtv. 93 §-ának (3) bekezdése alapján felfüggesztette. A panaszos képviselője továbbította a Testület részére a D.-i Rendőrkapitányság vezetőjének a panaszeljárás felfüggesztéséről szóló végzését.

3) A panaszos képviselője megküldte továbbá a Testület részére a helyszíni bírság kiszabásáról szóló nyomtatvány másolati példányát, amelyen az írás alig látható, és amelyhez a panaszos képviselője azt a megjegyzést fűzte, hogy az eredetin az aláírások, a helyszín, a tényállás rövid leírása és minősítése teljesen olvashatatlan.

4) A helyszíni bírság kiszabása miatt a panaszos, illetve képviselője levelezést folytatott a D.-i Rendőrkapitánysággal, amit a képviselő úgyszintén a Testület rendelkezésére bocsátott.

a) A panaszos helyszíni bírság kiszabása miatt írt levelére válaszul a Közrendvédelmi Osztály vezetője tájékoztató levelet küldött az alábbi tartalommal.

A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) 15. §-a ismerteti a megállási és várakozási tilalmat jelző táblákat, amelyeket a panaszosnak is meg kellett tanulnia vezetői engedélyének megszerzésekor. A KRESZ 3. §-ának b) pontja értelmében („Aki a közúti közlekedésben részt vesz, köteles a közúti jelzések rendelkezéseinek, továbbá a forgalom irányítására, ellenőrzésére jogosultak utasításainak eleget tenni;”) pedig kötelessége azok rendelkezéseit betartani. A KRESZ II. Fejezetében leírt közúti jelzések közé tartoznak a megállási és várakozási tilalmat jelző táblák.

A megállási és várakozási tilalmak ilyen jellegű megsértését az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XX. 28.) Korm. rendelet 54. §-ának (1) bekezdése rögzíti mint szabálysértést, a (2) bekezdés pedig azt tartalmazza, hogy a szabálysértés esetén helyszíni bírság kiszabható.

A szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 8., 9., 10. §-a meghatározza a szabálysértés elkövetéséért való felelősséget kizáró okokat, amelyek közül azonban egyik sem forgott fenn a panaszossal szembeni intézkedéskor.

Az osztályvezető arról is tájékoztatta a panaszost, hogy mivel a helyszínen aláírta a bírságszelvényt, a Szabs. tv. 135. §-ának (2) bekezdése alapján a bírságot ellen jogorvoslatnak a továbbiakban nincs helye. A fentiek alapján pedig nem áll módjában a kiszabott helyszíni bírság megfizetésétől eltekinteni.

b) A rendőrség tájékoztatása alapján a panaszos képviselője levelet írt a D.-i Rendőrkapitányság vezetőjének, amelyben előadta, hogy a szabálysértés a panaszbeadványban [állásfoglalás I. rész 1) pont] is említett körülmények hatására valósult meg, amely „enyhítő körülményként” szolgálhat, ezért kérte, hogy a bírság legalacsonyabb mértékét szabják ki a panaszossal szemben. A képviselő hivatkozott a Szabs. tv. 135. §-ának (2) bekezdésével összefüggésben arra, hogy – álláspontja szerint – az akkor értelmezhető jogszerűen, ha az adott körülményeket figyelembe véve, szabályos és jogszerű rendőri intézkedés mellett történt volna a bírságot. A rendőri intézkedést és fellépést azonban indokolatlanul túlzottnak találta, amely „nem engedett semmilyen ellentmondást, ilyenformán kényszerítés hatására egyetlen lehetőségként megjelölve a legmagasabb büntetést tartotta a leghelyénvalóbbnak a kötelező tájékoztatás elmulasztása mellett, a szabálysértés súlyosságának mérlegelése nélkül”. Véleménye szerint „súlyosbítja a rendőri intézkedés szabálytalanságát az a tény is, hogy jogorvoslati lehetőség kizárását valósították meg, amikor arra ösztökélték [a panaszost], hogy a legjobban akkor jár, ha aláírja az általuk kitöltött lapot a

jogkövetkezmények megemlítése nélkül”. A helyszínen a rendőr nem adott annak megismerésére lehetőséget, így a panaszos „kényszer és fenyegetés (»egyébként rosszabbul jár«) hatására, tévedésben írta alá az átadott nyomtatványt, melyből utólag értesülhetett csak mindenlényeges információról”.

A panaszos képviselője utalt továbbá a Szabs. tv. 22. §-ával („Büntetés helyett figyelmeztetés alkalmazható, ha a szabálysértés az elkövetés körülményeire tekintettel csekély súlyú és az eljárás alá vont személy személyi körülményeire is figyelemmel ettől az intézkedéstől kellő visszatartó hatás várható.”) összefüggésben arra, hogy a kisebb fokú szabálysértés esetén figyelmeztetés is kiszabható szankcióként.

A panaszos képviselője a rendőrség tájékoztató levelében említett azon részre, hogy a vezetői engedély megszerzésével együtt jár a KRESZ ismeretanyagának megszerzése, úgy reagált, hogy „a rendészeti vizsga megszerzése is alapfeltétele a rendőri állományba vételnek, mely minden bizonnyal tartalmazza az igazoltatás szabályait és a rendőri intézkedés lehetőségeit is, melyek nem a rendőr kénye-kedve, hangulati állapota szerint változnak, hanem a jogszabályok által meghatározott rend alapján kell teljesíteni.” A rendőr a munkáját az előírásoknak megfelelően köteles ellátni, ezért véleménye szerint, amennyiben ez a panaszos esetében is megvalósult volna, valószínűleg nem olyan mértékű helyszíni elbírálásra és fellépésre lett volna szükség, hiszen a panaszos minden tekintetben közreműködött az igazoltatás folyamán és tisztelettudóan viselkedett, „ami nem mondható el fordítva”.

A szabálysértés tényét a panaszos is felismerte utólag, hiszen a kérdéses tábla jelentéstartalmát ismeri, de a behajlított, rongált állapotban egy villanyoszlopra kihelyezett jelzés elkerülte a figyelmét. (A panaszos képviselője csatolt fényképfelvételeket is a kérdéses helyszínről, illetve a közlekedési tábláról.) A képviselő szerint a panaszos „a tőle elvárható lehető legjobb tudása szerint cselekedett, amikor pillanatnyi döntést hozva félreállt, hogy barátnőjét felvegye. A jelzőtábla figyelmen kívül hagyása nem volt szándékos, a helyszíni körülmények és adottságok az úttestről való lehúzódásra megfelelőnek bizonyultak.

A képviselő azt kérte a rendőrkapitányság vezetőjétől, hogy a büntetést „a jogszabályban előírtak szerint” módosítsa, és abban az esetben a panaszolt rendőri intézkedés elleni eljárás további folytatásától a panaszos és képviselője is eltekint.

5) A panaszos barátnői, akiket utasként szállított, a Testület megkeresésének eleget téve, nyilatkoztak a panaszüggyel kapcsolatban.

a) Az egyik tanú azt nyilatkozta, hogy a panaszosnak ez volt az első igazoltatása, így nem tudta pontosan, mi a teendő, és arról az intézkedő rendőr sem világosította fel. Emiatt a panaszos telefonálni szeretett volna, amire a rendőr „degradáló módon annyit mondott, hogy »biztosan apucit akarja hívni«, ahelyett, hogy segítőkészen, helyesen járt volna el, mint ahogy ez elvárható”. A tanú azt tapasztalta, hogy az egyik intézkedő rendőr visszaélt pozíciójával, és kihasználta a panaszos és a jelenlevő tanúk

tapasztalatlanságát. A másik rendőr pedig azzal érvelt, hogy „milyen jól jártak, hogy a büntetés összege csak 20.000 forint, pedig kollegája – az igazoltató rendőr, aki ez alatt a büntetést írta – harapós kedvében van”. A tanú véleménye szerint a rendőrök minősíthetetlen viselkedése – az, hogy hárman körbeállták az autót, mintha keresett bűnözők lennének – nem segítette elő a megfelelő kontaktus kialakulását, ami a panaszost és az utasokat sokkos, feszült állapotba hozta.

b) A másik tanú nyilatkozatában előadta, hogy nem találta „szakszerűnek” a rendőri intézkedést, szerinte az intézkedő rendőrök visszaéltek azzal, hogy három fiatal és tapasztalatlan személlyel kerültek szembe az igazoltatás során. Álláspontja szerint a rendőrök stílusa és magatartása „kritikán aluli” volt: hárman körbe állták a gépjárművet és az hangzott el részükről, hogy „Biztos, apucit akarja hívni”, illetve, hogy „rendőri igazoltatás közben nem telefonálhat”, amire végül is engedélyt adtak és azt mondták, hogy „két percet kap”.

II.

A Testület a panasz kivizsgálása során, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért a rendőrségtől a panaszolt intézkedésről, valamint megküldeni kérte az azzal kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel összefüggésben a rendőrség álláspontját.

1) A D.-i Rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztató levele az alábbi információkat tartalmazza.

A panaszossal szemben a D.-i Rendőrkapitányság három rendőre – két r. törzsőrmester járőrvezető és egy r. őrmester járőr intézkedett.

A rendőri intézkedés oka az volt, hogy a panaszos közlekedési szabálysértést követett el, amit a rendőrök észleltek, így a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 13. §-ának (3) bekezdése alapján intézkedtek, aminek a célja a szabálysértés megszüntetése és annak szankcionálása volt. A rendőrök csak a rendszeresített helyszíni bírság kiszabásáról szóló nyomtatványt töltötték ki, amit a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság Közlekedésrendészeti Osztályának terjesztettek fel.

A panaszost a helyszínen szóban tájékoztatták a rendőrök a panaszjogról, illetve 2011. január 25-én a r. százados alosztályvezető szóban, ismételten tájékoztatást adott a panaszos jogorvoslati jogáról.

2) A panaszossal szemben a helyszínen intézkedő rendőrök a panaszolt rendőri intézkedés kapcsán az alábbi nyilatkozatot tették.

a) A r. törzsőrmester járőrvezető jelentésében előadta, hogy 2011. január 24-én, szolgálata teljesítése során D. városban, a B. utcában arra lett figyelmes, hogy a panaszos az általa vezetett járművel úgy várakozott a járdán, hogy azt sem útburkolati jel, sem pedig közúti jelzőtábla nem engedélyezte. A szabálysértés észlelését követően a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 3. §-ának (1) bekezdése alapján intézkedés alá vonta a panaszost. Az intézkedést a Szolgálati Szabályzat 4. §-ának (1) bekezdése szerint a napszaknak megfelelő köszönéssel, megfelelő megszólítással, tisztelgéssel, az intézkedés okának megjelölésével, valamint nevének és jelvéyszámának közlésével kezdte meg.

A r. törzsszázlós az okmányellenőrzés keretén belül ellenőrizte a panaszos vezetői engedélyét, személyi igazolványát, lakcímkártyáját, valamint a gépjármű forgalmi engedélyét. A panaszos a lakcímkártyáját önként adta át.

Az intézkedés során a panaszos elmondta, hogy nem volt műszaki problémája és nem szállított a járművével mozgáskorlátozott személyt, így a rendőr megállapította, hogy a panaszos megszegte a KRESZ 40. §-ának (8) bekezdésében foglaltakat.

A rendőr ezt közölte a panaszossal, illetve elmondta neki azt is, hogy az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Szabs. r.) 54. §-a szerint minősülő közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése szabálysértése miatt 20.000 forint helyszíni bírsággal fogja sújtani. A szankció közlése után a r. törzsőrmester felhívta a panaszos figyelmét, hogy amennyiben nem ismeri el a szabálysértés tényét, vagy vitatja az összeget, abban az esetben szabálysértési feljelentést tesz ellene.

Mivel a panaszosnak „láthatóan nem sikerült felfognia” a rendőr által elmondottakat, többszöri kérésére lehetőséget biztosított neki, hogy mobiltelefonon felvegye a kapcsolatot az édesapjával. Néhány perces beszélgetést követően a panaszos azt válaszolta a rendőrnek, hogy elismeri a szabálysértést és elfogadja a bírságot. Miután aláírta a nyilatkozatot, a rendőr ismételt megadta neki a szükséges felvilágosítást, majd távozásra szólította fel.

A rendőri intézkedés során a r. őrmester járőr és a másik r. törzsőrmester járőrvezető végezték a biztosítást.

A r. törzsőrmester jelentésében megjegyezte, hogy az intézkedés ideje alatt mindvégig kulturált hangnemben beszélt és viselkedett a panaszossal szemben. A legsúlyosabb helyszíni bírságot pedig azért szabta ki, mert úgy ítélte meg, hogy a szóbeli figyelmeztetésnek nem lett volna elegendő visszatartó ereje a jövőre nézve. A helyszínen az úttest másik oldalán kijelölt gépjármű-parkolóhely van, ahol sok szabad hely volt a szabályos parkoláshoz.

b) Az intézkedésben részt vevő másik r. törzsőrmester jelentésében előadta, hogy a panaszossal szembeni intézkedés során járőrtársi feladatokat látott el, ami magában foglalta, hogy az intézkedés zavartalan lefolytatását biztosította r. őrmester járőrtársa segítségével. Az intézkedés kezdetén a panaszosnak a napszaknak megfelelően köszönt, egyébként vele nem kommunikált, csak az intézkedő járőrvezetővel.

A r. törzsőrmester jelentésében előadottak – a panaszos járművezetői magatartása, a rendőrök fellépése, az intézkedés mibenlétéről való tájékoztatás és az általuk használt hangnem kérdésében – nagyobbrészt megegyeznek a járőrvezető r. törzsőrmester jelentésében foglaltakkal [állásfoglalás I. rész 2) a) pont].

A rendőri jelentés továbbá azt a többletinformációt tartalmazza, hogy a járőrvezető – miután közölte a panaszossal, hogy magatartásával szabálysértést követett el, ami miatt 20.000 forint helyszíni bírsággal sújtja, illetve felhívta a figyelmét, hogy amennyiben nem ismeri el a szabálysértés tényét, vagy vitatja az összeget, szabálysértési feljelentéssel él vele szemben – felvilágosította a panaszost arról is, hogy amennyiben a helyszíni bírságot aláírja, egyben lemond a további jogorvoslat lehetőségéről.

A r. törzsőrmester jelentése szerint – miután a panaszos viselkedésén és kommunikációján érzékelhető volt, hogy nem értette meg a neki elmondottakat – a járőrvezető biztosította számára a lehetőséget, hogy mobiltelefonján felvegye a kapcsolatot édesapjával, és néhány perces beszélgetést követően azt válaszolta, hogy elismeri a szabálysértés tényét és elfogadja a helyszíni bírságot. Miután pedig aláírta a formanyomtatványt, a járőrvezető ismételten tájékoztatta, hogy lemondott a jogorvoslati lehetőségéről, továbbá arról is, hogy amennyiben a rendőri intézkedéssel szemben esetlegesen észrevétele van, azt megteheti a D.-i Rendőrkapitányságon vagy a Testület panaszirodáján.

A rendőri jelentés tartalmazza azt is, hogy a járőrvezető „végig kulturált hangnemben beszélt” a panaszossal, és a rendőri intézkedést jogszerűen, szakszerűen, az arányosság és a fokozatosság elvét követve hajtotta végre, a panaszos „személyének és állampolgári jogainak maximális tiszteletben tartása mellett”.

c) A panaszossal szembeni rendőri intézkedésben részt vevő r. őrmester jelentésében előadta, hogy annak során szintén járőrtársi feladatokat látott el, és biztosította az intézkedés zavartalan lefolytatását. Az intézkedés során csak a járőrvezetővel kommunikált, a panaszossal nem.

A r. őrmester jelentésében előadottak megegyeznek r. törzsőrmester járőrtársa jelentésében foglaltakkal [állásfoglalás I. rész 2) c) pont].

3) A rendőrség megküldte a Testület részére a helyszíni bírság kiszabásáról szóló nyomtatvány másolatát, amelyen a panaszos adatai, a szabálysértés elkövetési helye (D. város, B. utca), időpontja (2011. január 24. 18 óra 20 perc), valamint a bírság

összege (20.000 forint) mellett a tényállás rövid leírásaként az szerepel, hogy „a »megállni tilos« jelzőtábla figyelmen kívül hagyása”. A nyomtatványt a panaszos aláírta.

III.

A panaszos képviselője sérelmezte a panaszossal szembeni helyszíni bírság kiszabását, illetve azt kérte a Testülettől, hogy intézkedjen annak törléséről. A beadvány ezen része tekintetében a Testület az alábbi megállapításokat teszi.

Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése szerint, akinek az Rtv. IV., V. és VI. Fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

Ezen rendelkezés alapján a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, melyek az Rtv. felsorolt fejezeteinek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

– a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy elmulasztása (pl. intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség),

– a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (pl. igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés),

– a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (pl. testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, löfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás),

esetén van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése alapján a Testületnek nincs hatásköre annak megállapítására, hogy a panaszos magatartásával szabálysértést valósított-e meg. Az idézett törvényhely alapján a helyszíni bírság kiszabásának körülményeit, feltételeinek a fennállását és annak mértékét úgyszintén nem vizsgálja érdemben.

A Testület ehelyütt ugyanakkor utal a helyszíni bírságolás részletes szabályairól szóló 10/2000. (II. 23.) BM rendeletre, amelynek 2. §-a kimondja, hogy amennyiben a jogszabály helyszíni bírság kiszabását lehetővé teszi és a hatóság tagja a helyszíni bírság kiszabása mellett dönt, ezt közli az elkövetővel, egyben tájékoztatja a jogkövetkezményekről, valamint a szabálysértéshez rendelt közúti közlekedési előéleti pontról. Ha az elkövető a helyszíni bírságolás tényét, a helyszíni bírság összegét tudomásul veszi, a hatóság tagja helyszíni bírságot szab ki. A helyszíni bírság

tudomásulvétele esetén a hatóság tagja tájékoztatja az elkövetőt a helyszíni bírság végrehajtására vonatkozó törvényi rendelkezésekről [Szabs. tv. 135. § (4) bekezdés].

A Szabs. tv. 134. §-ának (1) bekezdése értelmében a szabálysértést meghatározó jogszabályban megállapított esetekben a szabálysértés tetten ért elkövetője helyszíni bírsággal sújtható. A 135. §-a (1) bekezdése megállapítja a helyszíni bírság minimum és maximum összegét (háromezer forinttól húszezer forintig terjedhet), (2) bekezdése szerint pedig, ha az elkövető a helyszíni bírság kiszabását – a jogkövetkezményekről szóló tájékoztatás után – tudomásul veszi, a bírságolás ellen jogorvoslatnak helye nincs.

IV.

A panaszos képviselője sérelmezte a panaszossal szemben intézkedő rendőrök szolgálati fellépését, az azonosításra vonatkozó kötelezettség elmulasztását. Panaszolta azt is, hogy a rendőri intézkedés és a helyszíni bírság mibenléte tekintetében a rendőrök nem közöltek jogszabályi rendelkezéseket; intézkedés közben először nem engedték a panaszost telefonálni; az intézkedés közben megjegyzéseket tettek és megengedhetetlen hangnemet használtak, nem megfelelő bánásmódot tanúsítottak vele szemben. A panasz szerint továbbá a rendőri intézkedés helyszínén elmaradt a panaszos panaszjog lehetőségéről való kioktatása. A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott rendőrségi dokumentumok alapján érdemben vizsgálta a helyszíni bírságolást megelőző közlekedésrendészeti intézkedés jogszerűségét és indokoltságát, illetve a panasz előbb felsorolt részeit.

A Testület megállapította, hogy a rendőri fellépés érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 2. §-ának (1) bekezdéséből levezethető tisztességes eljáráshoz, az 59. §-ának (1) bekezdése szerinti személyes adatok védelméhez, valamint az 57. §-ának (5) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogát.

1) A közlekedésrendészeti intézkedést az Rtv. 44. §-a szabályozza, amelynek (1) bekezdés b) pontja értelmében a rendőr az Rtv.-ben és a külön jogszabályban meghatározott közlekedésrendészeti feladatának ellátása során a közlekedési rendszabályok megtartását, a járműhasználat szabályszerűségét, az okmányokra és a felszerelésekre vonatkozó előírások megtartását, a jármű birtoklásának jogszerűségét, az üzemben tartó, illetőleg a használó személyazonosító adatait, a jármű közlekedésbiztonsági állapotát és adatait a forgalomban és a telephelyen – a jogszabályban meghatározottak alapján – ellenőrizheti.

A közlekedésrendészeti intézkedés során tehát a rendőrség ellenőrizheti a közlekedési rendszabályok megtartását. Ez az intézkedési jog (egyben kötelezettség) a rendőrséget minden esetben megilleti (és terheli).

A Testület utal a rendőrt terhelő intézkedési kötelezettségre, amelyet az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése szabályoz. Eszerint: a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat 3. §-ának (1) bekezdése szerint továbbá bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha ilyet hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli.

A panaszbeadvány és a rendőrségi dokumentumok alapján megállapítható, hogy a panaszos az általa vezetett járművel úgy várakozott a járdán, hogy azt sem útburkolati jel, sem közúti jelzőtábla nem engedélyezte. A rendőri jelentések szerint továbbá – miután meggyőződtek arról, hogy a gépkocsinak nem volt műszaki problémája és a panaszos nem szállított mozgáskorlátozott személyt – a „megállni és várakozni tilos” tábla hatálya alatti várakozás miatt intézkedtek a rendőrök.

A rendőri jelentésekben az szerepel, hogy a járőrvezető megállapította, hogy a panaszos megszegte a KRESZ 40. §-ának (8) bekezdésében foglaltakat, illetve a Szabs. r. 54. §-a szerinti tényállásra hivatkozott a panaszos által megvalósított szabálysértések alapjaként.

A KRESZ 15. §-ának (1) bekezdés a) pontja szól a „megállni tilos” tábláról, amely azt jelzi, hogy – a forgalmi vagy műszaki okból szükséges megállást kivéve – megállni, valamint várakozni tilos. A KRESZ 3. §-ának b) pontja értelmében pedig az, aki a közúti közlekedésben részt vesz, köteles a közúti jelzések rendelkezéseinek eleget tenni. A 40. §-a részletezi a megállásra vonatkozó szabályokat; a törvényhely (8) bekezdése értelmében a járdán – részben vagy teljes terjedelemben – csak akkor szabad megállni, ha azt jelzőtábla vagy útburkolati jel megengedi, a jármű a járda szélességének legfeljebb a felét foglalja el, a járdán a gyalogosok közlekedésére legalább 1,5 méter szabadon marad, és a jármű tengelyterhelése az 1000 kg-ot nem haladja meg. A rendőrségi iratok alapján – és a panaszos által sem vitatottan – a kérdéses helyen jelzőtábla tiltotta a megállást és a várakozást.

A Szabs. r. 54. §-a szerint pedig a közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértésének szabálysértését valósítja meg – amennyiben a 42-51. § szerinti szabálysértés nem valósul meg – az, aki a KRESZ 3. § (2) bekezdésében, 48. §-ának (4), (7) és (9) bekezdésében, 48. §-ának (12) bekezdés c) és d) pontjában, valamint 51. §-ában meghatározott rendelkezés megsértése kivételével a közúti közlekedés szabályait megszegi. A Szabs. r. 54. §-ának (2) bekezdése pedig lehetővé teszi ezen szabálysértés esetén a helyszíni bírság kiszabását.

A Testület az állásfoglalás III. részében már ismertetett hatáskörét megalapozó rendelkezés alapján nem járhat el szabálysértési hatóságként, szabálysértési felelősség fennállásának vagy fenn nem állásának megállapítására hatásköre nem terjed ki.

Töretlen gyakorlata alapján ugyanakkor a szabálysértési tényállásszerűséget a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja: abból a szempontból tehát, hogy egy adott helyzetben a szabálysértés minimális gyanúja fennállt-e, mert enélkül azoknak az egyébként a hatáskörébe tartozó rendőri intézkedésnek az értékelésére sem lenne képes, amelyek alapja a rendőrség megítélése szerint valamely szabálysértés elkövetése.

A Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján úgy ítélte meg, hogy fennállt a közlekedési szabálysértés azon minimális gyanúja, ami a rendőri intézkedés foganatosítását igényelte.

A Testület megítélése szerint a fent részletezettek észlelése alapján a rendőr intézkedési kötelezettsége fennállt: közbiztonságot sértő körülményt észlelt, illetőleg a Szolgálati Szabályzat fentebb említett 3. §-ának (1) bekezdésében írt „szabálysértés észlelése” fordulata valósult meg. Ugyanakkor ehelyütt ismételten megjegyzi, hogy ez a megállapítása nem jelent az ügyben érdemi állásfoglalást a szabálysértés elkövetésével kapcsolatban.

A panaszos igazoltatásának kérdésében a Testület utal az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdésére, amely annak okait tartalmazza. Eszerint: a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

A Testület megállapítása szerint a panaszos igazoltatására mind a közrend védelmi ok [Rtv. 29. § (1) bekezdés 1. fordulat], mind pedig a közlekedésrendészeti ellenőrzés [Rtv. 29. § (1) bekezdés 6. fordulat] megfelelő jogalapot biztosított, ezért az intézkedés foganatosításával a rendőrök a panaszos személyes adatok védelméhez való jogát jogszerűen korlátozták.

2) A panaszos sérelmezte beadványában a vele szemben intézkedő rendőrök szolgálati fellépését: az azonosításra vonatkozó kötelezettség elmulasztását A Testület ezzel összefüggésben az alábbiakat állapította meg.

Az Rtv. 20. §-a tartalmazza a rendőri intézkedés során a rendőr azonosítására vonatkozó rendelkezéseket, amelynek az a célja, hogy a rendőri intézkedések, eljárások során minden esetben kétséget kizáróan azonosítani lehessen az eljáró rendőrt. Ennek ugyanakkor nem lehet olyan hatása, hogy az intézkedést akadályozza.

Az Rtv. 20. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrt intézkedése során vagy az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. Ugyanezen törvényhely (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt minden esetben köteles nevét, azonosító számát, illetve az

intézkedés tényét és célját szóban közölni. Ez alól egyetlen eset kivétel, nevezetesen, ha ez a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti (pl. azonnali beavatkozás, fellépés szükséges), ebben az esetben ugyanis az intézkedés befejezésekor kell az igazolására szolgáló lépéseket megtenni.

A szolgálati fellépés módját Szolgálati Szabályzat 4. §-a részletezi. Annak (1) és (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedést – ha annak eredményességét nem veszélyezteti – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha egyenruhát visel tisztelgéssel, és a tervezett intézkedés megjelölése és célja, valamint neve és azonosító száma közlésével kezdi meg. Az intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét is felmutatja, kivéve, ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti (ez esetben azt az intézkedést követően kell megtenni).

A panaszos által megjelölt tanú nyilatkozatai a panasz ezen része tekintetében nem tartalmazzak információt. A panaszossal szemben közvetlenül fellépő r. törzsőrmester járőrparancsnok úgy nyilatkozott, hogy eleget tett a szolgálati fellépés módjára előírt jogszabályi kötelezettségének, amikor az intézkedést a napszaknak megfelelő köszönéssel, a panaszos megfelelő megszólításával, tisztelgéssel, az intézkedés okának megjelölésével, valamint nevének és azonosító számának közlésével kezdte meg. Az intézkedés biztosításában közreműködő két járőr jelentésükben a járőrvezető által elmondottakat megerősítették.

A Testület az egymásnak ellentmondó bizonyítékok alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni az azonosításra vonatkozó kötelezettség megtörténte kérdésében, ezért e tekintetben a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának sérelme nem volt megállapítható.

3) A panaszbeadvány szerint a panaszossal szemben intézkedő rendőrök a rendőri intézkedés és a helyszíni bírság mibenléte tekintetében nem közölték a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket.

Az Rtv. 24. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a rendőr köteles a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A Testület korábban már több állásfoglalásban is rámutatott arra, hogy az intézkedő rendőröktől általában elvárható, hogy az állampolgárok számára felvilágosítást tudjanak adni intézkedéseik jogszabályi háttéréről. Az Alkotmány 2. §-ában foglalt jogállamiság elvének egyik elemi követelménye ugyanis, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtsék ki tevékenységüket [56/1991. (XI. 8.) AB határozat].

A jogállamiság követelményét és a jogbiztonság elvét a jogalanyok tekintetében a tisztességes eljáráshoz való jog testesíti meg. Amennyiben a rendőrség – mint kiemelten fontos közhatalmi funkciót ellátó és a társadalmi együttélési normák

betartatásáért elsődlegesen felelős szerv – részéről fellépő személy eljárása nem felel meg a jogszabályoknak, sérül a tisztességes eljáráshoz való jog, különösen, ha az intézkedő rendőr olyan normákat nem tart be maradéktalanul, amelyeknek éppen az a funkciója, hogy lehetővé tegyék a rendőri intézkedések jogszerűségének valamiféle kontrollját az intézkedés alá vont személy részéről.

A Testület a rendőri jelentésekben feltüntetett jogszabályi hivatkozásokat – utalva az állásfoglalás III. részében, illetve IV. részének 1) pontjában már részletesen ismertetett jogszabályokra [a helyszíni bírságolás részletes szabályairól szóló 10/2000. (II. 23.) BM rendelet, továbbá a KRESZ és a Szabs. tv. vonatkozó normáira] – megfelelőnek állónak találta.

A Testület a rendelkezésre álló bizonyítékok egybevetése alapján a rendőrség álláspontját találta meggyőzőbbnek. **Megállapítása szerint az intézkedő rendőrök a tájékoztatási kötelezettségüket megfelelően teljesítették, megfelelő felvilágosítást adtak a panaszosnak, ami miatt nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapjoga.**

4) A panaszbeadvány szerint a rendőri intézkedés során kezdetben nem engedték a panaszost telefonálni.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdése szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. A 19. § (1) bekezdése továbbá kimondja, hogy a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmessé válni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

A rendőri jelentések a panasz ezen részével összefüggésben azt az információt tartalmazzák, hogy – miután a panaszos viselkedéséből úgy érezték, hogy nem értette meg a rendőri intézkedéssel összefüggésben neki elmondottakat – a járőrvezető biztosította számára a lehetőséget, hogy saját mobiltelefonján felvegye a kapcsolatot édesapjával, a beszélgetést követően pedig azt nyilatkozta, hogy elismeri a szabálysértés tényét és elfogadja a helyszíni bírságot.

A Testület megítélése szerint a vizsgált esetben megfelelően jártak el az intézkedő rendőrök. A rendőri intézkedés – jelen esetben igazoltatás, közlekedésrendészeti ellenőrzés – közben, figyelemmel arra, hogy a panaszos egyébként nagykorú, cselekvőképes személy, aki a rendelkezésre álló információk szerint érvényes járművezetői engedéllyel rendelkezik, semmi nem tette indokolttá a telefonhasználatát. A rendőrök emberségesen jártak el, amikor – látva a panaszos bizonytalanságát – megengedték számára, hogy hozzátartozóját felhívja.

Az egymásnak ellentmondó bizonyítékok alapján ugyanakkor a Testület nem tudta megállapítani, hogy a telefon használatának állítólagos többszöri kérésre történő engedélyezésével a rendőri fellépés hatalmaskodó, szolgálati erőfölényt éreztető jellegű lett volna, ezért ebben a tekintetben a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának sérelme nem volt megállapítható.

5) A panasz szerint a helyszínen nem tájékoztatták a rendőrök a panaszost a rendőri intézkedéssel szembeni jogorvoslat lehetőségéről.

Az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdése alapján köteles a rendőr az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az Rtv. szerinti panasz lehetőségéről.

A panaszos által megjelölt tanúk a panasz ezen része tekintetében értékelhető információt nem szolgáltatottak.

A járőrvezető jelentésében nem tért ki a panasz ezen részére. A járőrök jelentése ugyanakkor egyezően azt tartalmazza, hogy a járőrvezető az intézkedés végén tájékoztatta a panaszost arról, hogy amennyiben azzal szemben észrevétele van, azt megteheti a Dunakeszi Rendőrkapitányságon vagy a Testület panaszirodáján.

A Testület a rendelkezésre álló és egymásnak ellentmondó bizonyítékok alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrség eleget tett-e a panaszjogról való tájékoztatási kötelezettségének, ezért a panaszos jogorvoslathoz való jogának sérelme nem volt megállapítható.

6) A panaszbeadvány szerint a rendőrök az intézkedés közben több sértő megjegyzést tettek, megengedhetetlen hangnemet használtak, és a panaszosban félelmet keltő bánásmódot tanúsítottak.

Ezzel összefüggésben a Testület utal az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondatára, amely szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés.

A Testület továbbá felhívja a figyelmet a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményeknek is, amelyek ugyan nem minősülnek jogszabályi előírásoknak, azonban alapjaiban meghatározzák a rendőri hivatás értékeit, megtestesítik az állampolgárok rendőrökkel szemben támasztott elvárásait, erkölcsi iránymutatásul szolgálnak, illetve morális alapot biztosítanak a rendőrség és az egyes rendőrök számára. Az Etikai Kódex 5. pontja kimondja, hogy „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és

ezt másoktól sem túri el.”A 7. pont utolsó mondata szerint pedig a rendőr „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá megismétli álláspontját [ld. 64/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás] azzal kapcsolatban, hogy a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházza fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A panaszos utasai a Testület felvilágosítás-kérésére úgy nyilatkoztak, hogy az egyik rendőr „visszaélt pozíciójával”, illetve azzal hogy hármójukat körbeállták, feszült állapotot idéztek elő. Ezzel szemben mindhárom rendőr azt nyilatkozta, hogy a járőrvezető az intézkedés ideje alatt mindvégig kulturált hangnemben beszélt és viselkedett a panaszossal szemben, akinek személyét és állampolgári jogait tiszteletben tartotta.

A Testület az intézkedő rendőrök hangneme, viselkedése tekintetében – az ellentmondó bizonyítékok miatt – nem tudott megnyugtatóan állást foglalni, ezért az Rtv. hivatkozott rendelkezésének megsértése miatt a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

7) A panaszbeadvány további olyan szubjektív értékítéletet tartalmaz a rendőrséggel szemben, amelynek véleményezése nem tartozik a Testület hatáskörébe.

V.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a vizsgált közlekedésrendészeti intézkedés jogszerűen történt. A rendőrök szolgálati fellépésének módja, az alkalmazandó jogszabályokról és a panasztételi jogról való tájékoztatás, valamint az intézkedés hangneme és a tanúsított viselkedés tekintetében ugyanakkor a panaszos tisztességes eljáráshoz, jogorvoslathoz és emberi méltósághoz való jogának megsértése nem volt megállapítható.

A Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2011. június 1.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
Elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET